

VƯỢT NÚI BĂNG RỪNG ĐẾN THAM DỰ THÁNH LỄ

... Sáng hôm ấy là Chúa Nhật Lễ Hiện Xuống. Tại một nhà thờ Công Giáo mất hút giữa một làng quê hẻo lánh Trung Quốc, sau Thánh Lễ, mọi người tuồn ra trước thềm nhà thờ chào thăm và nói chuyện vui vẻ. Tôi bỗng chú ý đến một phụ nữ trẻ tuổi có thân hình rắn chắc và khuôn mặt rạng rỡ nhưng rám nắng. Cô ăn mặc thật giản dị, nếu không muốn nói là khá nghèo nàn. Nữ trang duy nhất trên người cô là sợi dây chuyền trên ấy nổi bật ảnh Thánh Giá nhỏ với tượng Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Cô tươi cười chào hỏi từng người. Một cái gì reo vui nhí nhảnh như phát xuất từ chính con người cô. Tôi mon men đến gần và gọi chuyện. Ban đầu cô có vẻ kín đáo dè dặt. Nhưng sau đó cô lấy lại bình tĩnh. Với dáng điệu thật tự nhiên và ngôn từ giản dị, cô kể cho tôi nghe về cô và về gia đình thân yêu của cô.

Gia đình cô sống ở vùng núi cách xa nhà thờ. Để có thể đến kịp giờ tham dự Thánh Lễ, cô thức dậy từ nửa đêm và một mình băng rừng đi bộ đến đây. Vùng đất mà gia đình cô sinh sống và canh tác thì quá khô cằn. Cần phải bỏ ra không biết bao công sức lao động mới thu hoạch chút ít hoa trái rau củ đủ nuôi sống trọn gia đình. Nói tắt một lời, gia đình

cô nghèo thật nghèo.

Buổi sáng Chúa Nhật hôm đó, có Đức Giám Mục giáo phận đến cử hành Thánh Lễ. Ngài quả là vị Chủ Chăn thật tuyệt vời. Tuyệt vời trong khung cảnh nghèo nàn khốn khổ. Mọi người bao quanh ngài. Ai ai cũng muốn chạm đến ngài, được ngài ban phép lành hoặc xin ngài cầu nguyện cho. Cảnh tượng vô cùng cảm động. Vị Giám Mục giản dị trong y phục đàn ông thôn quê Trung Quốc. Thoạt nhìn không ai có thể nhận ra ngài là Giám Mục. Nhưng lòng nhân hậu tỏa sáng nơi khuôn mặt và trong cung cách nói năng thăm hỏi của ngài.

Nửa giờ sau Thánh Lễ, mọi người vào phòng hội giáo xứ để chính thức chào thăm Đức Giám Mục. Ngài nhận ra và gọi tên từng người. Ngài chú ý đến từng vấn đề riêng của mỗi người. Bỗng nhiên, phụ nữ trẻ tuổi mà tôi có dịp nói tới trên đây, xuất hiện. Mọi người gọi cô là Rosa. Đức Giám Mục tức khắc nhận ra cô. Ngài giơ tay ban phép lành cho Rosa và lớn tiếng bảo cô giơ tay làm dấu Thánh Giá. Tôi ngạc nhiên chờ đợi. Rosa bắt đầu chậm rãi đọc: Nhân danh CHA và CON .. nhưng tay cô lúng túng không biết bỏ trên vai phải trước hay trên vai trái trước. Cô ngập ngừng do dự. Vị Giám Mục hiền từ chỉ dẫn cô cách thức phải làm dấu Thánh Giá như thế nào. Rosa chú ý làm theo và sung sướng vì được Đức Giám Mục chỉ dẫn cách đặc biệt.

Quang cảnh vừa xảy ra khiến tôi vô cùng ngỡ ngàng. Một Đức Tin mạnh mẽ như Rosa, biểu lộ bằng sự kiện thức dậy từ nửa đêm, một mình băng rừng núi xuống đồng bằng tham dự Thánh Lễ, mà lại không biết làm dấu Thánh Giá sao???

Tôi đem thắc mắc trình bày với Đức Giám Mục thì ngài giải thích cho tôi hiểu:

- Rosa thuộc một gia đình hoàn toàn ngoại giáo. Nơi làng cô không hề có tín hữu Công Giáo nào. Chỉ duy nhất cô nhận biết Đức Chúa GIÊSU KITÔ là Đấng Cứu Chuộc nhân loại. Cô xin lãnh nhận bí tích Rửa Tội và gia nhập Giáo Hội Công Giáo.

Tôi rời Trung Quốc mang theo hình ảnh tươi đẹp về Đức Tin của cô Rosa, phụ nữ Công Giáo của miền rừng núi Trung Quốc. Sự kiện cô xin theo Đạo Công Giáo khiến tôi liên tưởng đến câu nói thời danh của Thánh Giám Mục Tiến Sĩ Âu-cơ-tinh (354-430):

- Chúa dựng nên chúng con vì Ngài, lạy Chúa, do đó tâm lòng chúng con sẽ khắc khoải khôn nguôi cho đến khi nào được an nghỉ trong Chúa.

Chứng từ của Kitô hữu Thomas Gahan.

... Mọi lời THIÊN CHÚA phán đều được chứng nghiệm. Người là khiên thuẫn cho ai tìm ẩn náu nơi Người. Đừng thêm thất chí vào lời Người phán dạy, kéo bị Người quở trách, và con thành kẻ nói dối nói gian .. Con chỉ xin hai điều. Ngài đừng nổi giận rước khi con nhắm mắt. Xin đẩy xa con lời dối trá và chuyện lọc lừa. Xin đừng để con túng nghèo. Cũng đừng cho con giàu có. Chỉ xin cho con cơm bánh cần dùng. Kéo được quá đầy dư, con sẽ khước từ Ngài mà nói: "THIÊN CHÚA là Ai vậy?" Hay nếu phải túng nghèo, con sinh ra trộm cắp, làm ô danh THIÊN CHÚA của con (Sách Châm Ngôn 30,5-9).

("Échos de la Rue du Bac", Janvier/1991, trang 10-12)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt